

ALÍCIA I MALÍCIA

En agafar la rotonda, la moto, va lliscar sobre les fulles que la tardor havia deixat caure sobre el paviment moll. Vaig sortir disparada contra aquell enorme aparador. La darrera cosa que vaig veure abans de despertar a l'hospital va ser el meu propi reflex a l'altra banda. Un reflex que se'm llençava al damunt com si volgués escapar de dintre de l'aparador.

1 - La Foto

—On és el meu mòbil? —vaig preguntar.

—No sé on és el puto mòbil, Alícia! —deia la mare—. El devies perdre a l'accident. Et podries haver matat, descansa una mica.

La mare ja havia oblidat que els joves som immortals, o gairebé, havia sortit de l'hospital amb una lleu commoció i un munt de petits talls per tot el cos, però miraculosament no m'havia trencat res. Vaig agafar la tauleta per donar un cop d'ull a Instagram, però la sessió estava tancada i no em deixava entrar amb la meva contrasenya. N'estava segura que era aquella, la maleïda contrasenya. Vaig provar de sol·licitar una de nova i me la van enviar al correu. Vaig obrir el correu via web, normalment el tinc al mòbil configurat, però havent-lo extraviat no tenia altra opció. Em vaig espantar en veure que tampoc podia entrar al meu correu. Notava com si anés a explotar-me el cap, devia ser la commoció, demà ja miraria de solucionar el tema. Finalment vaig fer un compte nou, almenys em distrauria una estona “The Immortal Alice”, vaig posar enriolada de nom de perfil, i vaig enviar algunes sol·licituds d'amistat, llavors va ser quan ho vaig veure. “Els joves som immortals”, deia al peu de la foto. A la fotografia hi havia la meva moto coberta pels vidres de l'aparador trencat. El que em va esgarriar, era que estava penjada en el meu compte de sempre d'Instagram.

2 - El mòbil

Vaig mirar els comentaris de la (meva?) publicació. Notes de felicitació i ànims, d'amics i coneguts, que algú contestava com si fos jo. Estava clar que algú tenia el meu mòbil, però qui?

Com havia aconseguit desbloquejar l'aparell? Algun amic en sabia la contrasenya, però no em va semblar que fos tan atrevit de gastar aquella broma de mal gust.

—Mama, hem d'anar a buscar un mòbil, ja! —vaig exigir amb la desesperació que em provocava la necessitat urgent de parlar amb els meus amics,

—El metge ha dit que descansis, vés a dormir una estona i demà en parlem —va dir la mare.

Demà? Com que demà? Necessito un mòbil ara mateix! —replicava alçant les mans.

Si almenys pogués parlar amb els meus amics per whatsapp. Aquell creixent mal de cap no em deixava pensar.

—Vinga, descansa i demà al matí hi anem —va dir la mare mentre marxava.

Em vaig estirar al llit i em pesa pels sedants i el cansament, em vaig anar enfonsant en un somni profund, havia estat un dia de merda.

3 – Malícia

Vaig despertar al matí i després d'anar al lavabo vaig tornar a l'habitació amb la idea d'entrar a Instagram, Algú havia canviat la foto del meu compte antic, era una foto meva actual, molt actual. Estava a la meva habitació i tenia les petites cicatrius a la cara que m'havien fet els vidres de l'aparador, però que jo sabés, no m'havia fet cap foto ningú. Tornava a tenir mal de cap. Llavors vaig veure la descripció del meu perfil, fins feia unes hores hi deia “Em dic Alicia i sóc una joia”. Ara, qui fos que tenia el meu mòbil, ho havia substituït per un “Em dic Malícia i sóc una puta”. Vaig pensar a explicar els fets a ma mare, però segur que em fotria la bronca. —Ja et dic sempre que no donis les teves contrasenyes—, em diria amb veu repel·lent.

Vaig fer un nou compte d'Instagram amb la foto d'un jove fent morrets que vaig trobar a Google i que bé podria ser el meu crush, el vaig batejar com “Gerard, l'estripa llençols” i em vaig (o li vaig) enviar una sol·licitud de seguiment que va acceptar de seguida.

—Hola, Alicia —vaig escriure-li.

—Ara em dic Malícia —va dir ella.

—Està clar que no ets l'Alicia, qui ets, qui és la Malícia?

—Que cony n'has de fer tu —va dir just abans de bloquejar-me.

Em vaig llevar del llit i em vaig vestir a correuita amb aquell mal de cap empitjorant novament.

Havia de trobar la Malícia, però on? Em vaig mirar al mirall llarg que tenia al costat de la porta.

La persona del reflex era jo, evidentment, però hi havia quelcom d'estrany en la meua, o la seva, expressió: l'arc de les celles, els extrems de la boca, la forma del front... L'habitació també semblava més fosca en el mirall, com envellida. Potser era per la commoció, potser estava massa nerviosa. Em vaig apartar del mirall per veure'm de cos sencer, estava estupenda! Em vaig girar una mica per veure'm les esquenes, fou llavors quan ho vaig veure, tenia el mòbil a la butxaca de darrere. Em vaig picar el cul, sobresaltada, i em vaig sobresaltar encara més en adonar-me'n que el mòbil no hi era. Vaig tornar a mirar el cul al mirall, el mòbil estava allà, però només en el mirall. Em costava respirar, mentre seguia palpant-me les butxaques buides de darrere. M'estava marejant, m'estava desplomant... En un instant tot era fosc.

4 - Malícia a través del mirall

—Alicia, desperta! Alicia... —deia la veu desesperada de ma mare mentre em sacsejava la cara fins a fer-me tremolar el cervell.

—Para ja, cony! —vaig dir apartant-li la mà—. Per cert, necessito un mòbil.

—Un mòbil? Vinga, tornem al metge —deia ma mare plorant i alterada.

—Estic bé, només estic cansada —vaig respondre mirant al mirall el meu reflex imperfecte.

Vaig sortir a esmorzar al menjador, més per tranquil·litzar la mare que per gana. Em costava menjar mentre imaginava el meu revers maligne parlant amb els meus amics com si fos jo.

Almenys, sabia on era. Però com podia acabar amb aquella versió de mi?

Vaig anar al lavabo amb ma mare, seguint-me. “Que si no posis la balda, que si caus, que si rellisques...”, si per ella hagués sigut, m'hauria fet anar amb el casc de la moto per casa. Evidentment vaig posar la balda. “Rebel yell”. Em vaig mirar, a mi o a la Malícia, el revers del mirall semblava més fosc, com si les bombetes de l'altre costat fossin menys potents, fins i tot les rajoles semblaven més velles. La Malícia semblava més dolenta que l'Alícia. —Hijueputa... —li vaig dir amb l'accent d'Escobar a Narcos. El meu revers va repetir amb la precisió d'una orquestra simfònica. Llavors ho va repetir ella, només que jo aquest cop no havia obert la boca. La meva, o la seva veu, tenia un timbre rugós que em va posar els pèls de punta.

—Ai, Déu meu, ara parla sola! —Deia ma mare des del menjador mentre es mocava i somicava.

Vaig sortir per tornar a l'habitació.

—Estic bé, no exageris! —. Ho hauria dit fent quelcom divertit, però no estava en l'estat anímic necessari, i la meva veu només va sonar compassiva. Vaig girar el mirall de cara a la paret, i em vaig estirar a pensar. Tornava a tenir mal de cap.

5 - El món al revers

La mare va marxar a comprar després de pregar perquè l'acompanyés. Davant la meua negativa va decidir marxar sola, no sense bombardejar-me amb una dotzena de “Truca de seguida si et trobes malament” i dues dotzenes de petons amb babetes.

Em vaig llevar en sentir la porta tancar-se i vaig tornar a girar el mirall. Allà seguia el meu reflex maliciós. Quan va riure, per un segon vaig creure que era jo, però no, aquella rugositat a la veu era la del meu revers. Em vaig apartar del mirall i el reflex va seguir allà rient i mirant-me agenollada. De cop em vaig llençar contra el mirall i per sorpresa meua el vaig travessar. Era ajaguda al terra de la meua habitació rodejada de vidres, però a l'altres bandes. Una habitació més obscura. La Malícia em va mirar i va cridar amb una boca que s'obria desproporcionada fins a fer esclatar les bombetes. Les oïdes em xiulaven i pensava que m'esclataria el cap, però m'hi vaig llençar al damunt per mirar de recuperar el meu mòbil. Ens vàrem rebotar entre esgarrapades i

estirades de cabells i després de colpejar-la vaig aconseguir treure-li el meu mòbil de les mans. La Malícia semblava atordida, el mirall estava trencat, així que vaig córrer fins al lavabo i em vaig llençar contra al mirall mentre sentia novament aquell crit esgarriós.

6 - L'Alicia ha tornat

Em va trobar la mare al lavabo inconscient en el terra ple de vidres. Ningú hauria cregut ni una sola paraula del que havia passat, vaig haver de fingir llacunes de memòria i després de medicar-me i tenir-me en observació tres dies em van deixar anar. Vaig esborrar totes les publicacions de la Malícia i vaig canviar el perfil d'Instagram "Alicia ha tornat", vaig posar. Després vaig fer una nova publicació amb una foto nova amb més talls nous a la cara que l'anterior, "Disculpeu si he estat una mica estranya després de l'accident, ara ja torno a ser jo".

—Haurem de comprar un mirall nou —va dir la mare entrant a l'habitació i assenyalant el marc buit.

No cal, mare, no cal —li vaig dir fent-li una abraçada.